

MANEVİ DEĞERLERİMİZE RAĞMEN NEDEN BURADAYIZ?

Girip çıktığım cezaevi sayısını ben de bilmiyorum. Liselerde ve üniversitelerde verdiğim konferanslar yanında cezaevlerinde konferanslarımın yoğun ilgi gördüğünü geçen yazımda belirtmiştim. Gittiğim cezaevleri yönetimleri konferansımı fotokopi yapıp bütün mahkûmlara dağıtmak için yazıya dökmemi istediler. Ben de kıramadım. Şifai olarak verdiğim konferansımı yazıya döktüm ve Bu yazımı siz okuyucularımla da paylaşayım ki sizler de oralara düşmeyin. Gerçi cezaevleri de son derece modern inşaa edilmiş. Yerleri yağ dök yala. Sağlık hizmetleri üst seviyede, yemekleri ise fevkalade. Devletimiz cezaevlerini insan onuruna yakışır bir şekilde inşa etmiş. Yönetimler ve cezaevlerindeki öğretmen arkadaşlarım gerçekten işlerinin ehli. Ankara’da Levent Preveze, Konya’da Süleyman Ertekin, Manisa’da Bayram Ural, Mehmet Turan, Ödemiş’te Gazi pehlivan İzmir’de Ahmet Taner Demirtaş ve Tayfur Göl, Kütahya’dan Alattin Özkan bey kardeşlerim okullardaki meslektaşlarımdan daha büyük bir özveri içinde çalıştıklarını, eğitime en üst seviyede motive olduklarını gördüm. Çalışmalarının sonuçlarını da almaktadırlar. İlkokul mezunu olarak girip de üniversite mezunu olan mahkûm kardeşlerime rastladım. Ama yine de buralara kimsenin düşmesini istemem. Konferans salonuna kadar kaç tane demir kapıdan geçtiğimi bilmiyorum. Hele o kapıların açılış ve kapanış sesleri insanı ürkütüyor.

Ben mümkün olduğu hasta ziyaretlerini ihmal etmem. Dostlarım hastaneye düştüğünde mutlaka ziyaret etmeye çalışırım. Bu arada çocuklarım da doktor olduğu için onları ziyarete gittiğimde hastalarını da ziyaret ederim. Anlatacağım olay ülkemizde yaşanan bir olay. Olabildiğince zengin bir iş adamı malum krizlerden birinde her şeyini kaybeder. Gecenin köründe uykusu kaçır en sadık dostu doktordur. Doktor beye açtığı telefonda “ Doktor bey! Bittim, yok oldum her

şeyimi kaybettim, nerde ise çıldıracağım” diye yakınmaya başladığında Doktor:

- Doktor “hayır! bak konuşuyorsun, beni duyuyorsun sanırım görüyorsundur da”, “evet görüyorum”, “elin ayağın tutuyor, sanırım aklın da yerinde”, “Evet elim ayağım tutuyor, çok şükür aklım da yerinde”, Sanırım sağlıklı nefes de alıp veriyorsun?” “evet Sağlığım konusunda bir problemim yok” Doktor: “ Şu anda senin sahip olduğun imkanlara sahip olmak için nice zengin hastalarım her şeyini vermeye hazırlar. Sahip olduklarını verip alan Allah, bir gün tekrar verir. En büyük zenginlik sağlıktır. Sağlık servetine sahipsin. Kaybettiğin bir şey yok.” diyerek telefonu kapatır. Zengin iş adamı da yatağa girdiğinde yeni iş planları kurmaya başlar.

Geçenlerde **Konya’ya** ziyaretimde Meram Tıpta oğlumun yatan hastalarını da ziyaret ettim. Konya’nın en zengin iş adamlarından biri beyindeki habis tümör nedeniyle bir kaşık çorbayı içemediğini burnundan sıvı gıda ile beslendiğini, 19 yaşındaki bir delikanlının geçirdiği motosiklet kazası sonucu omuriliği zedelendiği için gözlerinden başka hiçbir azası hareket etmiyor. Hastanede makineye bağlı olarak nefes alıp veren kuaf hastalarına rastladım. Şükretmemiz için binlerce değil, yüzbinlerce sebep var.24 Saatte 57.600 nefes alıp veriyoruz. Alması bir nimet vermesi bir nimet. Rahmetli babam kuaf hastasıydı. Her doktora gittiğinde “ doktor bey beni iyi et ne istersen vereyim” derdi. Nasrettin hocanın karısı sürekli şikâyet edip duruyormuş.

- “Efendi efendi Gördüğüm tek et kasaptakiler ve gördüğüm tek sebze de manavın raflarındakiler, deyince Hoca da:

-Şükret be kadın. Ya bunları göreceğ gözlerin olmasaydı ne yapardın?

Ünlü şair de “ Ayakkabım yok diye üzülürken yolda ayaksız birine rastladım” diyor.

Mahkûm kardeşlerime diyorum ki: “Siz bu gördüklerimin yanında trilyonluk adamlarsınız. Gözleriniz ışı ışı, elleriniz ayaklarınız tutuyor. Aklınız yerinde.

Arkadaşlarınız ve komşularınız işinin, eşinin ve çocuklarının yanında iken siz neden buradasınız?” Kendilerine batıyı yakinen tanıdığımı batı insanı ayağını taşa çarptığında “ Ben neden bu taşı görmedim” diye kendilerini sorgularken, bizde ise “ Bu taşı buraya kim koydu?” diye başkalarını suçlamaya başlıyoruz. İşte bizleri buraya düşüren bu tavrımızdır. Allah iki tane göz vermiştir. “Neden ben bu taşı görmedim” diye kendimizi sorgulamıyoruz? Buraya düşmenizin sebebini dışarıda aramayın. Herkes işinin aşan başında iken niye aklımızı kullanıp bir anlık öfke ile isnat edilen suçu “ Neden işledim?” diye kendinizi çek edin. Göreceksiniz ki buradan çıktıktan sonra kimse sizi buraya düşüremez.

Saçı sakalı ağaran yaşlı bir adam genç bir bayanla evlenmiş. Adam bakar ki hanımın yanında kendisi sırtıyor. Berberin önüne oturuyor ve diyor ki “ Usta saçımda sakalımda ne kadar beyaz varsa ayıkla. Çünkü genç bir bayanla evlendim. Onun yanında yaşlı görünmek istemiyorum.” der.Berber adamın saçında, sakalında beyaz kılların çokluğunu görünce olduğu gibi makineye tutar ve önüne yığar “Benim acele işim var, beyazları sen kendin ayırır.” der. Şimdi burada tam da saçımızın beyazını kendimiz ayıklamak durumundayız.

Hepinizin aklı, iradesi yerinde, hepinizin yüzünden sağlık fışkırıyor, Neden diğer insanlar dışarıda biz buradayız?” Biz niye evimizde, işimizin başında değiliz. Amacım sizin acılarınızı artırıp yeni suçlar işletmek değil, acılarınızı hafifletip yeni suçlar işlememeniz için buradayım. Manisa’dan kalktım buralara kadar geldim. Görüyorum ki salonda benden daha yaşlı yok. Ben meşhur 68 kuşağındayım. Bizi A ve B diye ayırdılar vatani kurtarmak için kıyasıya birbirimizle dövüştürdüler. Her iki tarafta da dövüşen dar gelirli aile çocukları idi. İçimizde zengin, bürokrat ve holding çocuğu yoktu. Katıldığım bir öğrenci olayında ben de Konya kapalı cezaevine düşötüm. Kendi kendime düşündüm. Karnımı devlet doyuruyor, rahmetli babam odun satıp para kazanırsa zar zor harçlık gönderiyor. Ben okulumda olmam gerekirken “neden buradayım?” diye kendime sordum, doğru cevabı yine kendim verdim. Tahliye olunca okulumu bitirdim ve yarım asırdır liselerde, üniversitelerde ve cezaevlerinde insanlarla beraberim. Ama bizim nesilden 5.000 genç toprak altına girdi, dövüşlerde sakat kalanlar, anarşi dolayısıyla okuluna gidemeyip bırakan arkadaşlarımız oldu. **Ağaçlar kesilince ağlar, köpekler yaralanınca havlar, ama insan darbe yiyince büyür.** Tarihte büyük adamların hayatında hep zindan vardır. Dünyayı titreten total Timur’u büyüten zindandır. Düştüğü zindanda. Umudunu kaybetmek

üzere iken bir karıncanın kendinden büyük darı tanesini tümseğin üzerindeki yuvasına taşımak için 80 defa yuvarlanır. Ancak 81. tırmanışında yuvasına darı tanesini sokar. Bunu gören Timur “ Başaracağım” diye zıplar ve başarır. Tarihte zindanın büyüttüğü insanlar o kadar çok ki hangi birini sayayım? Haydi bildiklerinizden bir kaçını hatırlatayım. Ömrünün yarısını İngiliz mahkemelerinde ve zindanlarında geçiren Gandi, arkasında milyarlık bağımsız bir Hindistan bıraktı. 30 sene zindanlarda yatan Mandela ülkesinin devlet başkanı olarak gözlerini yumdu. Ülkemizin Cumhurbaşkanı Sayın Tayyip Erdoğan da hepinizin malumu. Ekranlarda ağız dolusu“ Muhtar bile olamaz” diyenleri sarsılmaz inancı, çelik idaresi ile mahcup etti.

İnsanın başına gelen sıkıntılar, üzüntüler, musibetler ve bitişler yeni başlangıca gebedir. Ve acıların üstesinden gelmenin iki çaresi vardır.

1- Sürekli acıyla beraber yaşamak ve acıyla bilenmek. Bu şekilde yaşamak insanı yıpratır. Yeni yeni suç işleme planları üretir. 2- İnsan acılarını unutmasını bilmeli. Unutmazsa da kendi mezarını kazmasını düşünmelidir. Onun için acıyı düşünmemek. Kendini muhasebe ederek yeni bir suça kendini hazırlamamalıdır.

Allah hiçbir insanı sürekli sıkıntılarla sınıamaz. İnsanın iyi günleri kötü günlerinden daha çoktur. Ama ne yazık ki insan iyi günleri değil de hep sıkıntılı günlerini hatırlar. Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatın lezzetini tadar, düşüncesiyle hayata bakalım. Güzel düşünürsek hapisane hayatımız bizim zıplamamıza sebep olabilir. Çünkü hapisane hayatı tarihte birçok insanın zirveye tırmanmasına sebep olmuştur.

Hiçbir ressam fırçayı alıp tuvalin başına geçtiğinde kötü resim yapmak için geçmez. İnsanlar beğensin diye resim yapar. Allah’ da hiçbir insanı kötü insan olsun diye yaratmaz. Onu kötü yapan, kötü eğitim ve kötü çevredir. Kötü çevre balçık gibidir. Çekip içine alır, içine aldığı her şeyi içindekilerle beraber çürütür. Mıknatıs yanında bulunan demir de mıknatıslanır. Kim olursa olsun, nerede bulunursa bulunsun, ne iş yaparsa yapsın her insan günahkârdır, kusurludur. İnsandan başka herkes günahsızdır, kusursuzdur. Hata dağda yaşayan azgın ayılar bile kusursuzdur.

Hız. Musa Őeriatına göre zina yapan bir kadın taŐlanarak öldürülmesine hahamlar tarafından karar verilir. Tam hüküm yerine getirilmek üzere iken tevafukun oradan geçen Hız. İsa “ İçinizde günahsız kimse ilk taşı o atsın” dediğinde kararı veren Hahamın dahi eli taŐla havada kalır.

Yüce Rabb’imiz “Bütün Âdemoğulları günahkârdır. Günahkârların en hayırlıları ise tövbe edenlerdir.” Buyuruyor. Yalnız burada tvbeyi de yol yapmamak lazım. Temel’in bıyık meselesine dndrmemek lazım. Tvbenin de bir ciddiyeti vardır.

İnsan zekâsıyla, bilgisiyle değil, Ancak iradesiyle insandır. Allah hiçbir insanı bu dünyaya yalnız göndermiyor. Bir omzunda melek, bir omzunda da Őeytanla beraber gönderiyor. Ama hayatta hangisini dinleyeceğimizin kararını bize bırakmıŐtır. İçimizdeki meleğin sesini dinlersek gökten taŐ yağsa başımıza değmez. Ama içimizdeki Şeytanı dinlersek bu dünyada iki Şey kaybederiz. Bir para, bir de itibar kaybederiz. Kaybedenleri saymaya gerek var mı? nemli olan iradenizi Őeytana değil, meleğin ipoteğine teslim etmektir

İnsanlar büyük küçük huy hırsızıdır. ArkadaŐının huyunu mutlaka alar. Yüksek güvenlikli Ankara- Sincan cezaevinde bir mahkûm kardeŐimiz “ Hocam beni yıkan davalar, depremler değil, en yakın arkadaşlarım ve dostlarım “ sözü hala kulaklarımda ınlamaktadır. Buraya dŐmenize arkadaşımız da sebep olmuŐ olabilir. Ama Allah sadece Őeytandan değil, insan Őeytanlarından da (Nas suresi) sakınmamızı Ğtlyor. Şimdi buradan size zararı dokunan arkadaşınıza kızmaya hiç hakkınız yok. Kafanızın içinde beyniniz, ayakkabılarınızın içinde de ayaklarınız varken niye arkadaşınıza kiraya verdiniz. İradenizi ve aklınızı kullanmadınız.

HerŐeyiyle bize örnek olan peygamberimiz bir gün Mekke’de bir sokakta karŐılaŐır. Peygamberimizi gören Ebu Cehil, ekşi erik yemiŐ gibi yüzünü buruŐturur ve tam yanından geçerken kimsenin yüzüne bakmakla doyamadığı Allah Rasl’ne “ Ne kadar irkinsin Muhammet” der. O yüce Rasl tebessümle karşılık verir. Aynı gün yarım saat sonra Hız. Ömer ile karŐılaŐır. Hız.mer peygamberimiz görünce:“ Ya Reslellah! ne kadar güzelsin, ne kadar yakıŐıklısın, sizi gördüm iim ferahladı” deyince Peygamberimiz elini ŐakaĐına

koyar birkaç dakika düşündükten sonra” Ya Ömer! biraz önce Ebu Cehille karşılaştım yanımdan geçerken bana “ Ne kadar çirkinsin”, dedi . siz de bana ne kadar güzelsin diyorsun. Ne abdest aldım, ne kıyafet değiştirdim, ne de saçımı taradım. Çirkin olan da ben değilim, güzel olan da ben değilim. Mümin , Mü’minin aynasıdır” diyerek noktayı koyar. Hz. İsa da bir gün havarileriyle yolda giderken karşılarına çıkan bir Yahudi, Hz. İsa’ya olmayacak hakaretlerde bulunur. Yahudi tektir. Hz. İsa’nın yanında 12 tane havarisi vardır. Havariler sabredemez Yahudi’ye karşılık vermeye kalkınca Hz. İsa mani olur. Yahudi arkalarından hakaretlerine devam eder. Havariler derki.” Efendim niye müsaade etmediniz biz onu hallederdik” dediklerinde Hz. İsa “ Onun bize verdiklerinden bizde yoktu” der.

Öfkelenip sen çirkinsin deseydi, Hz. İsa havarilerine müsaade etseydi ne olurdu? Siz düşünün. Geçen haftaki yazımda öfkeyi işlemiştim. Öfke en akıllı insanda bile kısa süreli bir delilik halidir. Sonucu uzun süren pişmanlıktır. Hayatta çirkinlikleri değil, güzellikleri görün. Size yapılan kötülükleri kuma yazın, rüzgar estiğinde dağıtsın, iyilikleri de kayalara yazın ki unutmayın

Lokman Hekim de: “Hayatta huzurlu yaşamak istiyorsan İki şeyi unut, iki şeyi unutma der. Yaptığın iyiliği ve sana yapılan kötülüğü unut. 1- sana yapılan iyiliği 2- ölümü de asla unutma diye tembihlemiştir.

Kralın biri dünyanın en güzel resmini yapacak sanatçıya büyük bir ödül vereceğini ilan eder. Yarışmaya çok sayıda sanatçı katılır. Günlerce çalışırlar birbirinden güzel resimler yaparlar. Sonunda eserleri saraya teslim ederler. Tek seçici kraldır.. Tablolara bakan kral sadece birinden hoşlanır. Şelale çağılıyor,. Kısaca resim hiç de huzurlu gözüküyordu. Fakat kral resme bakınca, şelalenin

ardında kayalıklardaki çatlaktan çıkan mini minnacık bir çalılık gördü. Çalılığın üstünde ise anne bir kuşun örttüğü bir kuş yuvası görünüyordu. Fırtına ve Sertçe akan suyun orta yerinde anne kuş yuvasında bulunan yavrularını besliyor. Ödülü kim kazandı diyorsanız, bu kasvetli resim kazandı. Danışmanları efendim çok güzel resimler var, bu çok kasvetli bir resim dediklerinde, kralın açıklaması şöyle oldu: " Huzur hiçbir gürültünün yada zorluğun bulunmadığı yer demek değildir. Huzur bütün bunların içinde bile yüreğimizin sükun bulabilmesidir. Hayatta rüzgâr, fırtına, her türlü sıkıntılarla karşılaşabiliriz. Peygamberimizin Ebu cehille olan karşılaşmasını asla unutmayalım. Unutmayalım ki atalarımız bile erkekliğin onda dokuzu çalıyı dolanmaktır, demişler. Her münakaşanın temelinde birisinin mutlaka cahilliği yatar. Ya ikisi de cahil olursa seyredin gümbürtüyü.

Şayet buradan şeytanı dinleyerek gözümüzü hırs ve kin bürüyerek çıkarsak başımıza yeni sıkıntıların gelmeyeceğini kimse garanti edemez. Unutmayın iki testi çarpışırca biri kırılır, diğeri ise çatlar. İnsanın aceleciliği, lüzumsuz merakı, yanlış arkadaş seçimi, yanlış ortamlarda bulunması, yanlış ve zararlı alışkanlıklar kazanması yüzünden başına neler gelebileceğini bilseydik, daha az sıkıntı çeker, sevdiklerimize daha az gözyaşı döktürürdük.

Hayatta hiç kimse kötü insan olacağım diye yola çıkmaz, adımını atmaz. Ve yine hiç kimse de bana yanlış yaptırılmaz diyemez. Ünlü hikâyecimiz Ömer Seyfettin'in meşhur " Üç nasihat" adlı nefis bir hikayesi vardır. Biri: " Bilmediğinin arkasına düşme, yolunu ve izini bilmediği yere gitme" der. Eğer aklınızı kullanmaz omzunuzdaki meleği değil, omzunuzdaki şeytanı dinlersek başta anne -babamız olmak üzere kimsenin yanında itibarınız olmaz, hayatta başımızı taştan taşa vururuz. Bal tabağına üşüşen sinekleri düşünün. Önce yaklaşır hortumunu sokar, daha fazla emmek için ayaklarını da sokar karnı iyice şiştiğinde ne hortumunu, ne de ayaklarını kurtarabilir.. Yanlış alışkanlıklar başlangıçta bir ipliktir onu tekrarlayınca halata dönüşür artık ondan kopmanız mümkün değildir.

Dünyada nasıl yaşandığını merak eden bir seyyah doğduğu kasabadan dünya seyahatine çıkar, yıllar sonra evine döner. Arkadaşları, akrabaları ve

çoluk çocuğu sorar. “ Dünyada hayat nasıl?” Adam cevaplar:” Aynen buradaki gibi. Nasıl yaşanacağını bilenler için iyi, nasıl yaşanacağını bilmeyenler için de kötü.” diye cevaplar.

Güzel adetleri olan bir kral sevdiği hizmetçilerinden biriyle çeşitli meyve ağaçlarının bulunduğu bahçede gezerken bir ağaçtan koparıp tadına baktığı meyve oldukça ekşi ve acıdır. Isırdığı meyveyi hizmetçisine verdiğinde, hizmetçi hiç böyle lezzetli bir meyve yememiş gibi meyvenin suyunu akıta akıta iştahla yemeye başlar. Padişah merak eder, acaba ağzının tadı mı kaçtı, diye merak eder. Tekrar hizmetçisinden isteyip tadına baktığında aynı meyve acı ve oldukça ekşi. Kral hizmetçisine “ Bu ekşi ve acı meyveyi nasıl bu kadar suyunu akıta akıta lezzetli yiyiyorsun?” dediğinde hizmetçi: “ Ey padişahım senin elinden yüz binlerce hediye aldım. Verdiğin bu acı ve ekşi meyveden neden yüksüneyim. Senin elinden her an sayısız hediyeler alırken bu meyveden hoşnut olmamam bana yakışmaz. Her an senden gelen nimetlerle besleniyorum. Senden gelen nimet bana nasıl acı gelir?

Allah insanları sürekli sıkıntılarla sınıamaz. İnsanlar düşünürse iyi ve sağlıklı günleri sıkıntılı günlerinden daha çoktur. Ama insan akılı nısyan ile maluldür. Allah’ın verdiği iyi ve mutlu günlerini hatırlamaz en ufak bir sıkıntıya düştüğünde hep o günleri hatırlar ve anlatır.

Umutsuzluğa gerek yok. Önemli olan aklımızı nerede ve nasıl kullanacağımız önemlidir. Sokakta gezen herkeste akıl olduğunu söyledim. Ama o akıl bir bıçak gibidir. Cerrahın elinde hayat, bir başkasının elinde de büyük hataya neden olabiliyor. Akıl su gibidir konduğu kabın rengini alır. Siz ne düşünürseniz akıl hemen onu gerçekleştirmede harekete geçer. Burada güzel düşünün, çıkınca güzeli görmeye çalışın, buraya düşmemek için hayatın lezzetini tadın. Buradan bıçak gibi bilenerек çıkarsak yine buraya dönebiliriz. Önemli olan burada hatalarımızdan ders çıkararak umudumuzu yetirmeden çıkalım.

İnsanların bu dünyada en çok muhtaç olduğu şey huzurdur. Ünlü bir ressam, insan ömrü fanidir ama arkasında bıraktığı eserler daha kalıcıdır. Ben huzurun resmini yapayım ki insanlar o resme bakıp huzur bulsunlar, der. Fakat konuyu bir türlü kafasında canlandıramaz. Konuyu tasarlamak üzere evinden çıkar sokakta rastladığı pamuk gibi bembeyaz sakallı bir dedeye rastlar. Dedeye der ki: “ Dedeciğim ben ünlü bir ressamım insan ömrü fani ama eserler kalıcıdır.

Ben huzurun resmini yapmak istiyorum. Benden sonra insanlar o resme baksınlar ki huzur duysunlar, neyin resmini yapayım? Dediğinde, yaşlı dede: “ Oğlum mabede git dua eden bir insanın resmini yap.” Der. Fakat ressamın o tarakta bezi olmadığı için kafası almaz yoluna devam eder. Yolda giderken yol kenarında bir ağacın dibinde oturan savaştan çıkmış bir askere rastlar. Askerin yüzü, gözü toz, saçları dağılmış yorgun argın perişan bir vaziyettedir. Ressam selam verip, yaklaşır. Aynı soruyu ona sorar. Askerin verdiği cevap ise çok manidardır. “ Arkadaş en kötü şey savaştır, en iyi şey de barıştır. İnsanlara en çok huzur veren şey barıştır git barışın resmini yap. İnsanlar ona baksın huzur duysun” der. Ressamın yine kafası yatmaz. Günlerce dolaştıktan sonra ressamın yolu Manisa’ya uğrar. Tam Fatih Nikah salonunun önünden geçerken imzalar atılmış beyaz gelinlikler içinde kırmızı kuşaklı, elinde karanfil olan gelinle, lacivertler içindeki damat tam arabanın kapısını açarken, bizim ressam yaklaşır meramını anlatınca, gelin “ Aşkın resmini yap insanlara en huzur veren şey aşktır” der. Damat ise “ arkadaş sevginin resmini yap insanlara en çok huzur veren şey sevgidir” der. Ama ressam yine bir şey anlamaz, konuyu kafasında canlandıramadan dönüp dolaşıp aylar sonra evine gelip zili bastığında kapıyı açıp “ Hoş geldin kocacığım “ diyen hanımın gözünde aşkı, bacakların sarılıp “ hoş geldin babacığım” diyen çocuklarının gözünde de sevgiyi görür. Divana oturup tavşan kanı çayını yudumlarırken konu kafasında canlanır ve resmini yapar adına da “ **YUVAMIZ**” der. Evete insana dünyada en çok huzur veren şey yuvasıdır. Ülkemizde idam yok. Mutlaka bir gün çıkacaksınız. Duam ve dileğim en kısa zamanda yuvanızda karınızın gözünde aşkı, çocuklarınızın gözünde de sevgiyi tatmanız duası ve temennisiyle hepinize saygılarımı sunuyorum ve konuşmamı ünlü şairimiz Can Yücel’in bir şiiriyle bitirmek istiyorum.

Dağın arkasında dağ olur derler doğrudur.

Lakin beklemesini bilersen dağın arkasında bağ da olur.

Onun için ne sabrımı, ne umudumu yitirdim yalan dünyada

Ana rahmi gibidir dünya insana

Ana rahminde göbek bağıdır, hayat bağıımız

Dünya ise umutlarımız

Umudunu yitiren hayat bağını da yitirir oğul. Ben bunu bilir, bunu söylerim oğul.
Kalın sağlıcakla

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin Manisa Yunusemre Belediyesinin desteğiyle
Manisa T TİPİ kapalı cezaevinde Mahkumlarla beraberdi.

www.kadirkeskin.net

kadirkeskin45@hotmail.com